

En
Oprigtig Trost
taget av
Trostens sande Grunde,
Da
Den Dydædle og Gudhengivne Madame
Mad. Assellina Cornelia Tuchsen,
Velædle
Seigr. Johann Heinrich Eggerfings,
Som,
Efterat Hun havde her levet et Christ-Sommeligt Levnet, for-
lod det Jordiske den 2de October 1764 og blev med et Høj-Anseeligt
Folge ledsgaget til sit Hvile-Stæd i Bergens Dom-Kirke den
15den Ejusdem.

Skyldigst insinueret
af
Den, som er skyldig
Det
Dybsorgende Huus
megen Tak.

Imprimatur

FRIDRICH ARENTZ.

B E R G E N .

Trykt hos Kongel. Majests. privilegered Bogtrykker, Christoph Kochert.

BN432

Set saa paa Jordens Klode gaaer,
Jorgieves der bestandigt soges,
Forandrings Billed opreist staer,
Dets Dyrkelse man seer forsoges.
Den sig i Dag Sovn-Dyssed paa
Tilladte Lysters Bugge saae,
Ham kan en u-taenk Sorrig frække,
Og forend Morgen-Soel av Lyste-Slummen vekke.

Den, som med Smil og Lykke er
I Dag av Himmelens Dre skuet,
I Morgen Sorge-Minner bær;
Ehi Modgangs Stod nu alt har truet.
Den, som i Dag i stadigt Floer
Forhacobede at Gleeden groer
Den alt i Morgen seer sig lyset,
Saasnart en Sorge-Skye sondunklet Glæde-Lyset.

Ei nogle blinde Hændelser,
Ei nogen hedenst Slumpe-Lykke
Til sig Forandring Alrsaag er,
Som Mennisken heel tids mon trukke.
Haer man ei hvad man peeger paa,
En Klogere da være maae,
Fra hvilken all Forandring flyder,
Som liender vores Gavn, og dertil Lykke byder.

Gust dette Væsen Viisdom haer
Ja Kierligheds og Godheds Kilde.
Den Eerdom blier da Soele-Klar,
Av Modgang ei at domme ilde;
Ehi ei Misundesse, ei Had,
Ei grusom Vildhed Hannem bad
Sin Skabnings Siel at Sorga-Klemme,
Nei! I Hans Kierlighed Hans Skabning ei er hjemme.

Hans store Viisdom veed og vist
At sætte Grændser for vor Smerte,
Da en og anden Sodheds-Gnist
Opvarmer vort beslemtte Herte.
See saadan vor Forandring er
Forsynets floge Jærelser,
Som alting viiselig bestemmer,
Og i Omverlinger vor Velfaerd velmeent fremmer.

Den grove og gemeene Mand,
Der meget rart formuftig Tænker,
Seer alt det som Ulykker an,
Som de udvortes Sandser krænker,
Han siger strax: Nu er GUD vreed,
Og om han noget meere veed
End Æde, Drifte, Sove, Spille,
Saa siger han: GUD vil derved sin Hævn-Lyst stille.

Hvo derimod Det sikkert veed,
At GUD er Godheds bundlos Kilde,
Hvis Guisdom, Raade, Kærlighed
Sin Skabning aldrig meener ilde,
Han seer med ydmyg Stilhed an
Alt, hvad Ham vederfares kan,
Stoed heele Verden end i flamme,
Saa veed Han dog, at GUD Hans sande Bell skal ramme.

Nu dette maa da være sagt,
At vi ei lader os indtage
Av Sorrigs bitre Skaal og Magt,
Endog naar Godt vi ville smage.
Den meere Dydig giør og bliss,
End enten Ferle eller Riss.
Enhver som sig ei selv vil plage,
Bed Dyd fornøyet kan sin Skiebne imodtage.

See da! Dybsorget Hierte, see,
Hvor vuuselig Din Skabers Raade
Endog ved Smerters Følelse
Fra Din Fordervelše vil raade.
Din Sorg og U-Roe i Dit Sind
Han til Din Belferd retter ind,
Og søger, som sit Barn en Fader,
At hindre Dig, naar Du ei vil, fra det Dig stader.

Lad derfor ei ved dette Stod
Dit Haabes Blomster visnet blive,
Men lad dets Grøn i all Din Nod
Din matte Siel nye Styrke give.
Tænk, Tiderne forandre sig,
GUDS Godhed er U-Endelig,
Og uden Eviol med større Skatte
Dit saa Høyst-Savnet Tab u-ventet vil erstatte.

Du ved hvad dette sige vil,
Du kicender Visdoms skulde Kræster,
Derfor vær i HÆRREN still
Roesverdig i Dit Kald herefter,
Kys Din velmeente Faders Haand,
I eenlig Stand vær glad i Aaland.
Det, at Du paa Din Kone tænker
I Stilhed, Hendes Stov best Estermæle stænker;

Si Hun ved sande Dyders Flok
Et varigt Navn sig har oprettet,
Det HÆRRENS Kirkers Lemmer nok
Kan vidne, Hun og ei forgiettet
Den Trængende, men Hannem gav.
Jeg takker Hende i sin Grav
For alt det Gode jeg har mydet,
Naar Hun mig ved sit Bord saa øste havet frydet.

Jeg altsaa troer, at Hendes Navn
Blandt de Uddvaldes er opstrevet,
De derfor hør, som ved sligt Savn
Er saaret, stedse see sig drevet
Til Dyd, at De maae din hengaae,
Hvor de en evig Krone saae,
Og med en reen forklaret Lunge
Et Fryds Halleluja og HÆRRENS Lov udsiunge.

